

tres noms no diuen res; avui, potser per atzar, formem a la Junta de Govern; demà en vindran d'altres, mes sempre per manament democràtic i espontani dels companys.

Altres mots podia afegir tot comentant el document i la signatura d'alguns senyors; mes crec que, per ara, n'hi ha prou amb lo dit.

Un acord lamentable

L'actual secretari del Col·legi, soci fundador del Sindicat de Metges, és secretari, per manament d'aquesta entitat, des de fa set anys. Complí la tasca que li encarregaren, organitzant la seva secció, on tot estava desballestat i per fer; substituï el *dominó* i el joc de *cartes* pel fitxer, els *dosiers* dels *curanderos* i metges protectors d'aquests; ha estat sumariat i processat, ha estalviat moltes "molèsties materials" a tots els companys; la seva tasca, cada dia més feixuga, tothom la reconeix. Es potser, de tots els càrrecs de totes les entitats mèdiques de Barcelona, el més pesat i el més ingrát alhora. Conseqüència d'això, l'any passat s'aprovà una proposició, que per unanimitat es votà, conferint un ample vot de confiança a la Junta de Govern i, sense réplica, enguany s'ha admès la seva renúncia.

Es de doldre aquesta amnèsia, i no precisament per la materialitat del fet, sinó pel silenci amb què fou rubricat el seu renunciament. Cert és també que si la renúncia s'hagués fet dues hores més tard, la reacció hauria estat una altra per part de tots els companys; amb el reglament a la mà, tots tenim raó; mes existeixen ordres de causa sentimental que poden i deuen traspassar—per única vegada—el reglament, si la Junta General així ho acorda, com ho va votar l'any passat.

Sincerament, crec que ens hem equivocat; és de doldre, i potser més endavant ens n'haurem de penedir.

La nota còmica

No mancà en el transcurs de l'Assemblea la nota còmica. Es ben cert que no hi podia mancar; aquesta anà a càrrec de dos benaventurats "asueristes". Havien d'ésser precisament dos; sense aquest nombre no pot haver-hi nota còmica; això ho sap tothom, àdhuc els empresaris de circ.

Ens divertiren? Amb tota bona fe hem de contestar que no; sempre és trist veure un senyor com lluita ja en plena davallada. Em direu que és just i que precisament qui el colpeix, és ell mateix. Certíssim; per aquesta causa la Junta de Govern no ha volgut actuar contra el senyor Samora, malgrat tenir un *dosier* abundós de proves i declaracions de mala lla, ben sucoses per cert. Si haguéssim actuat, sens dubte que, als ulls del poble, hauríem fet una víctima; creuant-nos de braços, a la faisó del jutge alarb, veurem com els fets i ell es faran justícia.

Sols vui afegir uns mots aclaratoris al final del seu fullet, el qual, llegit íntegrament, sembla un elogi de l'actual Junta de Govern. Em refereixo quan, a l'acabament, fa constar que per les seves venes corre la sang dels Fivaller. Amics i companys: confesso que vaig restar atuit en llegir aquesta afirmació i que m'he passat alguns jorns molt inquiet, puix m'obsessionava aquella afir-